

عنوان مقاله:

یادگیری ترکیبی و فناوری آموزشی

محل انتشار:

اولین همایش بین المللی افق‌های نوین در آموزش و پرورش در هزاره سوم (سال: ۱۴۰۲)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسنده‌گان:

سهاملا آزادی - دانشجو کارشناسی ارشد مدیریت آموزشی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد مرودشت، شیراز، ایران

نادر شهامت - استادیار، گروه مدیریت آموزشی ، دانشکده علوم تربیتی و روانشناسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد مرودشت، ایران.

خلاصه مقاله:

با حضور تکنولوژی در نظام آموزش عالی ، همراه با پدیده جهانی شدن و مسائل فرهنگی- اجتماعی تغییرات در آموزش عالی ضروری بود(چو، ۲۰۰۹). یادگیری ترکیبی رویکرد جدیدی نیست و چندین دهه است که در حوزه آموزش مجازی وجود دارد(آکوپولو، ۲۰۰۸). در اوخر دهه ۹۰ در سرتاسر جهان تمامی افرادی که به نوعی با آموزش در گیر بودند متوجه تحولی عظیم در نظام آموزشی شدند. این تحول بدليل استفاده از امکانات وسیع فناوری روز، بدون محدودیت های زمان و مکان، راهکار مناسبی برای حل بسیاری از مشکلات آموزشی بود، اما پس از چندین دهه نقاط ضعف آن نیز بر نقاط قوتیش پیشی گرفت(سالاری، ۱۳۹۰). بر این اساس، روزنبرگ در کتاب «آن سوی یادگیری الکترونیکی» آمار متفاوتی از گسترش یادگیری الکترونیکی ارائه می دهد(مجله آموزش، ۱۷۰۴) : هنوز ۱۷ درصد از آموزش، از طریق رایانه، ۸ درصد بوسیله مربی در کلاس های مجازی و ۵ درصد هم توسط سایر روش ها انجام می گیرد و این یعنی این که ۷۰ درصد آموزش از طریق کلاس درس چهره با چهره اعمال می شود. او همچنین بیان می کند که طبق تحقیقات مارتین سلومون و مارک فن برن «یادگیری الکترونیکی نیز شکست قابل توجهی (۶۲ درصد) در برآورد نیاز های آموزشی داشته است». در کشور ایران، رحیمی دوست(۱۳۸۶) در تحقیق "تجربه پژوهه ای یادگیری الکترونیکی چگونه بوده است؟" دلایل شکست یادگیری الکترونیکی را در رویکردهای مدیریتی و رویکردهای مبتنی بر نیازها و رویکرد الکترونیکی و رویکرد مبتنی بر یادگیری دسته بندی کرده و این چنین بیان می کند: «بدون در نظر گرفتن ناتوانی آموزش الکترونیکی و محدودیت های آن ، متخصصان به این نتیجه رسیدند که برای رفع این نقص باید رویکردهای آموزشی را باهم ترکیب کرد تا از نقاط قوت هردو روش (الکترونیکی و سنتی) در رویکرد جدیدی با نام آموزش ترکیبی سود جست.

کلمات کلیدی:

لينك ثابت مقاله در پايكاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1938306>